

Spiritul Profetic: Timpul de zăbovire și Strigătul de la miezul nopții

Cele două table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger

2012-10-14

Un cuvânt de clarificare

Recent am început să pregătim transcrierea lucrării *Cele Două Table ale lui Habacuc* pentru a fi tradusă în diferitele limbi reprezentate pe site-ul nostru. Sarcina de a transforma o prezentare orală într-o prezentare scrisă este cu mult mai complexă decât s-ar putea înțelege dacă cineva nu este familiarizat cu toate etapele prin care trebuie trecut pentru a transforma o prezentare orală într-una scrisă, împreună cu dificultățile inerente ale traducerii finale a materialului în diferitele limbi de pe site. Tocmai am început revizuirea de redactare a primei dintre cele nouăzeci și cinci de prezentări și am descoperit încă o etapă prin care trebuie, de asemenea, să trecem. Ea are de-a face cu dezvoltarea progresivă a acestui mesaj din 1989 până în istoria noastră prezentă.

În prezentările de acum aproximativ cincisprezece ani existau adevăruri care se aflau în stadiul lor infantil de înțelegere. Primul dintre acele adevăruri pe care trebuie să-l clarific este sosirea celui de-al doilea înger în istoria millerită. La vremea aceea am înțeles că al doilea înger a sosit atunci când bisericile protestante au început să-și închidă porțile împotriva prezentării de către Miller a soliei primului înger, în legătură cu încheierea anului 1843. William Miller a lucrat pe baza unei socoteli a timpului despre care credea că arăta că anii lui 1843 au început la 22 martie 1843 și s-au încheiat la 22 martie 1844. El a crezut că cele trei profeții care în cele din urmă au fost așezate pe cele două hărți sacre aveau să se încheie în anul 1843 și credea că acel an s-a încheiat la 22 martie 1844. El s-a înșelat în două privințe.

Cele trei profeții ale celor 1335 de zile din Daniel douăsprezece, ale celor 2520 de ani ai „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase și ale celor 2300 de zile din Daniel opt au fost înțelese de Miller ca încheindu-se în martie 1844. După aceea, Domnul l-a călăuzit pe Samuel Snow nu doar să înțeleagă că profețiile se încheiau nu în 1843, ci în 1844, ci Snow a început, de asemenea, să aplice calculul timpului karaim, care nu era modul de calcul al timpului pe care îl folosisese Miller. Miller folosisese calculul rabinic/al echinocțiului, care întemeia anul pe perioada din primăvară până în primăvară.

Când prezentam *Cele Două Table ale lui Habacuc*, nu înțelesesem această realitate istorică și foloseam experiența lui Miller pentru a marca 22 martie 1844 drept sosirea celui de-al doilea și începutul timpului de întârziere. Am înțeles, și încă înțeleg, că sosirea aceluia înger corespundea momentului în care protestanții au respins solia primului înger vestită de Miller, iar pasajul următor constituia punctul meu de referință.

„În iunie 1842, domnul Miller a ținut a doua sa serie de prelegeri în biserica de pe strada Casco din Portland. Am socotit un mare privilegiu să particip la aceste prelegeri, căci căzusem sub apăsarea descurajării și nu mă simțeam pregătită să-L întâlnesc pe Mântuitorul meu. Această a doua serie a stârnit în oraș mult mai multă agitație decât prima. Cu puține excepții, diferitele denominațiuni au închis ușile bisericilor lor înaintea domnului Miller. Multe cuvântări rostite de la diferite amvoane căutau să dea în vileag preținsele erori fanatice ale conferențiarului; dar mulțimi de ascultători însetați au frecventat întrunirile lui și mulți nu au putut intra în local. Adunările erau neobișnuit de liniștite și atente.” *Life Sketches*, 27.

Am înțeles că închiderea ușilor față de solia lui Miller a marcat începutul respingerii primului înger și, în acord cu înțelegerea lui Miller asupra calculării rabinice/a timpului bazate pe echinocțiu, am presupus că 22 martie 1844 a marcat încheierea anului 1843. Prezentarea lui Miller la Portland, în iunie 1842, este de fapt un reper care identifică o respingere progresivă ce s-a încheiat în cele din urmă la 18 aprilie 1844, însă la vremea prezentărilor nu recunoscuserăm aplicarea de către Samuel Snow a calculării timpului după metoda karaimă.

În timpul primei prezentări pe care am început să o redactăm, am început să observ că ceea ce a fost consemnat la acel timp pare să contrazică ceea ce predăm acum. Și da, și nu. Este pur și simplu o accentuare a sosirii progresive a celui de-al doilea înger și, de asemenea, o ilustrare a desigilării progresive a acestui mesaj, așa cum s-a întâmplat și în istoria millerită. Această notă de clarificare ar trebui să se adreseze aceluia care s-au poticnit de identificarea noastră a datei de 19 aprilie 1844 ca fiind prima dezamăgire millerită și de ceea ce a fost predat în trecut.

„Prima și a doua solie au fost date în 1843 și 1844, iar noi ne aflăm acum sub proclamarea celei de-a treia; însă toate cele trei solii trebuie încă să fie proclamate. Este tot atât de esențial acum ca oricând mai înainte ca ele să fie repetate aceluia care caută adevărul. Prin condei și prin glas, noi trebuie să facem să răsună proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia celui de-al treilea înger. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le dăm lumii în publicații, în cuvântări, arătând, în șirul istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi.” *Solii alese*, cartea 2, p. 104.

Cele două table ale lui Habacuc 2 din 95

Înțelegerea calendarului millerit și a timpului de zăbovire

În ultima noastră prezentare, s-a ridicat întrebarea cum poate fi 22 octombrie 1844 a zecea zi a lunii a șaptea, dacă 22 martie 1844 este prima zi a lunii întâi. Milleriții, în martie 1844, au înțeles greșit ceea ce credeau a fi sfârșitul anului 1843. După acea dezamăgire, ei au reexaminat calculul biblic al timpului. Acest lucru este explicat în cartea lui Gerhard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, în special la paginile 89 și 92. Când au crezut că anul 1843 se încheie, au reevaluat două componente ale înțelegerii lor cu privire la timp: trecerea de la 1843 la 1844 și zilele care marchează începutul și sfârșitul anilor, pentru a putea calcula a zecea zi a lunii a șaptea.

Subliniez adesea că din 22 martie până în 22 octombrie sunt șapte luni. Nu sugerez că aceasta este Mișcarea Lunii a Șaptea, dar este interesant că milleriții credeau că 22 martie era semnificativă, iar aceasta este un reper mental util — șapte luni mai târziu te aduc la 22 octombrie. Acesta este un fapt.

Dezamăgirea și timpul de zăbovire nu au fost împliniri ale unei profeții de timp, ci mai degrabă rezultatul unei neînțelegeri din partea milleriților. Neînțelegerea lor a împlinit timpul de zăbovire și dezamăgirea; nu a existat nicio profeție specifică care să afirme că timpul de zăbovire urma să înceapă la un anumit moment. Convingerea lor că anul 1843 trecuse la 22 martie 1844 a produs dezamăgirea.

Damsteegt spune:

„Deși calculul karaim, care indica sfârșitul anului iudaic la luna nouă din 17 aprilie 1844, era favorizat în principalele periodice millerite, majoritatea credincioșilor priveau spre 21 martie 1844 ca fiind timpul revenirii lui Hristos. În afara mișcării millerite, data de 21 martie era bine cunoscută și exista o așteptare foarte răspândită a unei răsturnări depline a întregului sistem al adventismului la acea dată.”

Am citit ieri că Miller aștepta acea dată. Majoritatea milleriților priveau spre acea dată, și chiar adversarii lor o cunoșteau și o urmăreau ca dovadă că milleriții erau falși. Aceasta era înțelegerea standard. După ce ea a trecut, au început să cerceteze mai îndeaproape profețiile de timp, ceea ce i-a condus la 22 octombrie 1844. Aceasta oferă un punct de referință pentru întrebarea care a apărut ieri.

Timpul de așteptare și prima viziune a lui Ellen White

Astăzi, doresc să petrec mai mult timp analizând timpul de întârziere. Acest lucru este important deoarece avem de-a face cu prima viziune a lui Ellen White, în care ea spune că lumina strălucitoare de la începutul cărării spre Cer era Strigătul de la Miezul Noptii, iar dacă tăgăduiești acea lumină, cazi de pe cărarea spre Cer. Încerc să demonstrez că Strigătul de la Miezul Noptii din viziunea ei include întreaga istorie a Soliei Îngerului al Doilea.

Personal, nu am nicio dificultate să spun că Strigătul de la Miezul Noptii din acea viziune, care se află la începutul cărării și răspândește lumină de-a lungul întregului drum, reprezintă istoria milleriților din 1840 până în 1844. Dinamica acelei istorii trebuie să fie înțeleasă în mod corect. Împlinirea Strigătului de la Miezul Noptii însuși a avut loc din 12 august până în 17 august, când mesajul a fost prezentat la adunarea de tabără de la Exeter, iar apoi au purtat mesajul timp de aproximativ două luni — septembrie și octombrie, două luni și cinci zile. Înainte de 22 octombrie, ei se pregăteau pentru întoarcerea Domnului. Această perioadă de două luni este istoria Strigătului de la Miezul Noptii. Totuși, nu puteți înțelege această perioadă fără să înțelegeți pașii care au condus la ea. Pentru mine, Strigătul de la Miezul Noptii este, mai precis, istoria timpului de întârziere, continuând până la 22 octombrie 1844.

Localizarea întregii solii îngeresti

Iată istoria anilor 1840–1844. Există mai multe pasaje în Spiritul Profetic în care sora White ne spune că trebuie să știm unde să plasăm soliile. Când începi să plasezi soliile, îți dai seama că toate soliile ajung la un anumit moment în timp și, de atunci înainte, sunt împuternicite.

Primul Înger sosește în 1798, la Timpul Sfârșitului, când Cartea lui Daniel este desigilată și are loc o creștere a cunoștinței. Solia Primului Înger este împuternicită la 11 august 1840, când principiul an-zi este confirmat pentru întreaga lume, făcând să coboare Îngerul din Apocalipsa 10, care simbolizează împuternicirea Soliei Primului Înger.

Al Doilea Înger sosește în iunie 1842. Am citit ieri că, în iunie 1842, domnul Miller și-a susținut a doua serie de prezentări la biserica de pe strada Casco. Cu puține excepții, bisericile protestante și-au închis ușile. Așadar, în iunie 1842, sosește Solia celui de-al Doilea Înger, deoarece atunci când o biserică protestantă își închide ușa împotriva Soliei Primului Înger, ea devine parte a Babilonului. Solia celui de-al Doilea Înger este o chemare de a ieși din Babilon. Ea este progresivă.

Sora White ne spune că, deși protestanții au început să-și închidă porțile în iunie 1842, chemarea de a ieși din Babilon — conținutul Soliei celui de-al Doilea Înger — nu a început în realitate decât în vara anului 1844.

Mesajul celui de-al doilea înger sosește în iunie 1842 și este împuternicit prin mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, 12–17 august 1844, la adunarea de tabără din Exeter.

Al Treilea Înger sosește la 22 octombrie 1844, deoarece în acea zi este deschisă calea către Locul Preasfânt, unde oamenii pot înțelege că Hristos este acum Marele Preot în Locul Preasfânt. Acolo, chivotul legământului este recunoscut, iar în chivot se află Cele Zece Porunci. Când sora White a fost dusă în Locul Preasfânt și a privit la Cele Zece Porunci, ea a văzut că porunca Sabatului strălucea mai presus de celelalte, marcând însemnătatea Sabatului în Solia celui de-al Treilea Înger. Va fi o probă cu privire la Sabat sau duminică. La 22 octombrie 1844, sosește conținutul Soliei celui de-al Treilea Înger.

O caracteristică a tuturor celor trei solii este aceea că, atunci când solia Primului Înger a sosit în 1798, nimeni nu a înțeles-o. Domnul l-a ridicat pe William Miller pentru a fi mesagerul Primului Înger, dar abia în 1818 — douăzeci de ani mai târziu — Miller a început să înțeleagă solia. Solia sosește, dar este nevoie de timp până când poporul lui Dumnezeu o recunoaște, iar apoi ea este împuternicită.

Mesajul celui de-al doilea înger sosește în iunie 1842, dar niciunul dintre milleriții din 1842 nu a început să numească bisericile protestante Babilon. Ei încă nu îl recunoșteau. Abia în vara anului 1844 au început să-l recunoască și să cheme oamenii să iasă din biserici. Mesajul sosește, apoi este înțeles, și apoi este împuternicit.

La 22 octombrie 1844, când Hiram Edson a avut viziunea despre Hristos trecând din Locul Sfânt în Locul Preasfânt, ei au primit puțină lumină cu privire la schimbarea lucrării de slujire a lui Hristos. Dar la 23 octombrie 1844, Hiram Edson nu era pregătit să scrie un articol sau să predice o predică despre duminică drept semnul fiarei. Ei nu au înțeles solia celui de-al treilea înger decât după acea perioadă.

Solia celui de-al Treilea Înger este împluternicită, după cum știu adventiștii de ziua a șaptea, atunci când i se alătură al Patrulea Înger din Apocalipsa 18. Pentru cei care urmăresc aceasta prin LiveStreaming sau mai târziu pe DVD-uri, s-ar putea să doriți să disputați momentul în care al Patrulea Înger i s-a alăturat celui de-al Treilea la 11 septembrie 2001. În acest punct, nu aducem niciun argument în această privință, dar nici nu o negăm: al Patrulea Înger se alătură celui de-al Treilea Înger odată cu prăbușirea Turnurilor Gemene, iar aici Solia celui de-al Treilea Înger este împluternicită.

Toate cele trei Solii Îngerești au aceste caracteristici: ele sosesc, sunt înțelese, iar apoi sunt împluternicite.

Cele Două Închideri ale Ușii și Curățiri ale Templului

În iunie 1842, o ușă a început să se închidă, marcată de faptul că bisericile protestante și-au închis porțile împotriva Soliei Primului Înger. La începutul acestei istorii, vedem o ușă închizându-se, iar la sfârșitul acestei istorii — istoria Celui de-al Doilea Înger — ușa se închide din nou, ușa către Sfânta Sfintelor, ușa din parabola celor zece fecioare.

Aceste două închideri ale ușii sunt importante de remarcat, mai ales dacă urmează să tratați despre cele două curățiri ale templului. Hristos a curățit templul de două ori când a fost pe pământ, iar Sora White ne spune că vor fi două curățiri ale templului la sfârșitul lumii, așa cum au fost și în vremea milleriților. Curățirile templului din vremea millerită pot fi marcate la închiderea ușii din iunie 1842 — prima ușă a templului, protestantismul — și la a doua curățire a templului, când curățirea templului milleriților este încheiată.

Vom examina timpul de întârziere. În această istorie a celui de-al Doilea Înger, timpul de întârziere începe la 22 martie 1844 și este încadrat de două curățiri ale templului. Aceasta este solia celui de-al Doilea Înger.

Aceasta este, de asemenea, istoria lui Ghedeon. Au existat două curățiri în istoria lui Ghedeon, ceea ce constituie unul dintre simbolurile celor două curățiri ale templului și ale Soliei Celui de-al Doilea Înger.

Timpul de zăbovire și strigătul de la miezul nopții în profetie

Să începem studiul nostru cu un citat din Spiritual Gifts, volumul 1, paginile 195–196. Cercetăm timpul de întârziere pentru a înțelege legătura lui cu Strigătul de la Miezul Noptii, deoarece nu vrem să respingem lumina Strigătului de la Miezul Noptii; dacă o facem, cădem de pe cărare în lumea rea de dedesubt.

Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsune pretutindeni: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” „Acest mesaj părea să fie un adaos la cea de-a treia solie” — Acum, ea tocmai a citat Apocalipsa 18:4: „Ieșiți din ea, poporul Meu, . . .” Și ea spune: „Acest mesaj părea să fie un adaos la cea de-a treia [îngerească] solie și s-a unit cu ea, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu

solia celui de-al doilea înger în 1844.”

Solia celui de-al Doilea Înger sosește în iunie 1842, iar Strigătul de la Miezul Noptii i se alătură în august 1844. Această revărsare a Duhului asupra acestei solii — chemarea de a ieși din Babilon — este istoria pe care sora White o folosește pentru a descrie istoria lui 11 septembrie 2001, când Soliei celui de-al Treilea Înger i se alătură cel de-al Patrulea Înger. Cel de-al Patrulea Înger este momentul când Îngerul Cel Puternic din Apocalipsa 18 coboară.

„Acest mesaj părea să fie o adăugire la cel de-al treilea mesaj și s-a unit cu el, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu mesajul celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu s-a așezat asupra sfinților răbdători, care așteptau” — asupra cui s-a așezat slava lui Dumnezeu? Asupra celor răbdători — ce? Care așteaptă. Sfinții răbdători, care așteaptă. Bine? Sfinții care așteaptă; pentru că acum ne aflăm în istoria în care profeția spune: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la 1335. Deși vedenia zăbovește, așteapt-o.” Oamenii care vor primi revărsarea Duhului Sfânt sunt sfinții care așteaptă.

„Slava lui Dumnezeu s-a odihnit asupra sfinților răbdători, care așteptau, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, proclamând căderea Babilonului și chemând pe poporul lui Dumnezeu să iasă din ea, pentru ca să poată scăpa de înfricoșătoarea ei osândă.” — Desigur, aceasta se aplică zilelor noastre; însă sfinții care așteaptă în vremea noastră sunt prefigurați de sfinții care așteptau în istoria millerită pe care o avem în vedere.

„Lumina care a fost revărsată asupra celor care așteptau a pătruns pretutindeni, iar aceia care aveau vreo lumină în biserici, care nu auziseră și nu respinseseră cele trei solii, au răspuns chemării și au părăsit bisericile căzute.” — Aceasta este: „Ieșiți din ea, poporul Meu!” Aceasta vorbește despre aceia care ies din bisericile Babilonului în zilele noastre, odată ce Legea Duminicală va intra în vigoare în Statele Unite. Acestea sunt bisericile căzute, bisericile Babilonului.

„Mulți ajunseseră la anii răspunderii de când fuseseră date aceste solii, iar lumina a strălucit asupra lor, și li s-a acordat privilegiul de a alege viața sau moartea.” — Acum ea spune că există oameni în bisericile protestante de astăzi care au ajuns la vârsta răspunderii după 22 octombrie 1844; și așa este. Oamenii din bisericile protestante de astăzi nu erau în viață atunci când Solia Îngerului al Treilea a sosit în istoria millerită. Ei nu sunt socotiți răspunzători pentru respingerea pe care bisericile protestante au făcut-o în perioada lor de timp, iar acesta este un punct-cheie de reținut dacă veți studia vreodată felul în care istoria lui Hristos ilustrează sfârșitul lumii; deoarece, din punct de vedere tehnic, profetic, Ierusalimul ar fi putut, ar fi trebuit să fie distrus în anul 34 d.Hr.

Au fost 490 de ani de timp de probă tăiați pentru iudei din cei 2300 de ani marcați în Daniel 8 și Daniel 9. Acei 490 de ani s-au încheiat în anul 34 d.Hr., odată cu uciderea cu pietre a lui Ștefan. În acel moment, Ierusalimul, din punct de vedere profetic, trebuia să fie nimic, însă nu a fost nimic decât în anul 70. În Tragedia veacurilor, sora White spune același lucru despre acea istorie. Ea spune că existau copii și alții care nu auziseră mesajul lui Hristos și al ucenicilor înainte de anul 34, iar Dumnezeu, în mila Sa, le-a dat timp să fie confrunțați cu mesajul înainte de nimicirea Ierusalimului. Ea identifică, așa cum face și Hristos, nimicirea Ierusalimului ca ilustrând sfârșitul lumii.

Acea istorie prefigurează însăși istoria despre care ea vorbește. Când Legea Duminicală va veni în Statele Unite și mesajul va merge în cele din urmă la bisericile căzute, copiii lui Dumnezeu aflați acum în Babilon nu vor fi ținuți răspunzători pentru respingerea pe care bisericile lor sau strămoșii lor au făcut-o în secolul al XIX-lea.

Mulți ajunseseră la vârsta răspunderii de când fuseseră date aceste solii, iar lumina strălucea asupra lor și aveau privilegiul de a alege viața sau moartea. Unii au ales viața și au luat poziție alături de cei care Îl așteptau pe Domnul lor și păzeau toate poruncile Lui. Cea de-a treia solie trebuia să-și facă lucrarea; toți urmau să fie încercați prin ea, iar cei prețioși urmau să fie chemați afară din corpurile religioase. O putere constrângătoare îi mișcă pe cei sinceri, în timp ce manifestarea puterii lui Dumnezeu îi ține în frică și reținere pe rude și pe prieteni, iar ei nu îndrăznesc și nici nu au puterea să-i împiedice pe aceia care simt lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra lor. Ultima chemare este dusă chiar și la săracii sclavi, iar cei evlavioși dintre ei, cu expresii smerite, își revarsă cântările de bucurie nespuse la perspectiva fericitei lor izbăviri, iar stăpânii lor nu-i pot opri, căci o teamă și o uimire îi țin tăcuți. Se săvârșesc minuni puternice, bolnavii sunt vindecați, iar semne și minuni îi însoțesc pe credincioși. Dumnezeu este în această lucrare, și fiecare sfânt, fără teamă de urmări, urmează convingerile propriei sale conștiințe și se unește cu aceia care păzesc toate poruncile lui Dumnezeu; și ei vestesc pretutindeni cu putere cea de-a treia solie. Am văzut că cea de-a treia solie se va încheia cu o putere și o tărie care vor întrece cu mult strigătul de la miezul nopții.

În aceste două paragrafe, aceasta este a doua oară când ea a comparat istoria noastră la Legea duminicală de la sfârșitul lumii cu istoria Strigătului de la miezul nopții. Prima dată, ea spune că Îngerul Puternic din Apocalipsa 18 se alătură Celui de-al Treilea Înger, așa cum Strigătul de la miezul nopții s-a alăturat Celui de-al Doilea Înger. Deși ea se adresează istoriei crizei Legii duminicale, este clar că folosește istoria Celui de-al Doilea Înger ca punct de referință. Sunt istorii paralele.

„Slujitorii lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus, cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare, au ieșit să-și împlinească lucrarea și să vestească solia din cer. Sufletele care erau împrăștiate prin toate organizațiile religioase au răspuns chemării, iar cei prețioși au fost scoși în grabă din bisericile sortite pieirii, așa cum Lot a fost scos în grabă din Sodoma înainte de nimicirea ei.”

Când este vorba despre chemarea de a ieși din Babilon, fie la sfârșitul lumii, fie în Solia celui de-al Doilea Înger, Lot este un simbol al acelei istorii și al nimicirii Sodomei.

Dacă înțelegeți corect Daniel 11, în versetul 41 împăratul de la miazănoapte intră în țara cea slăvită și mulți sunt doborâți, dar „aceștia vor scăpa din mâna lui, și anume: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon”. Moabul și Amonul sunt copiii celor două fiice ale lui Lot. Familia lui Lot îi reprezintă pe aceia care scapă din mâna papalității în timpul crizei Legii Duminicale.

Sora White folosește acest simbolism. Bisericile căzute sunt reprezentate prin Lot, iar cei prețioși au fost scoși în grabă din bisericile sortite pieirii, așa cum Lot a fost scos în grabă din Sodoma înainte de nimicirea ei. Poporul lui Dumnezeu a fost pregătit și întărit prin slava cea minunată care s-a revărsat asupra lor în bogată abundență, pregătindu-i să îndure ceasul ispitei. O mulțime de

glasuri se auzeau pretutindeni, spunând: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

În timp ce vorbește despre chemarea de a ieși din Babilon la sfârșitul lumii, ea folosește istoria Soliei celui de-al Doilea Înger din perioada millerită pentru a descrie acea chemare. Solia celui de-al Doilea Înger este o chemare de a ieși din Babilon, iar această istorie prefigurează istoria crizei Legii Duminicale.

Una dintre referințele biblice pe care Ellen White le folosește pentru a descrie această istorie este relatarea despre Sodoma și Gomora. Vom citi din Geneza 19:1-11, care face parte din istoria lui Lot.

Și au venit cei doi îngeri la Sodoma seara; iar Lot ședea la poarta Sodomei. Și Lot, văzându-i, s-a ridicat să-i întâmpine; și s-a plecat cu fața până la pământ. Și a zis: Iată acum, domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, și rămâneți peste noapte, și spălați-vă picioarele; apoi vă veți scula dis-de-dimineață și vă veți vedea de drum. Iar ei au zis: Nu; ci vom rămâne în uliță peste noapte. Dar el a stăruit mult de ei; și ei au intrat la el și au intrat în casa lui; iar el le-a făcut un ospăț și a copt azime, și ei au mâncat. Dar înainte de a se culca, oamenii cetății, chiar oamenii Sodomei, au înconjurat casa, de la tânăr până la bătrân, tot poporul din toate părțile. Și au strigat către Lot și i-au zis: Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să-i cunoaștem. Atunci Lot a ieșit afară la ei, la ușă, și a încuiat ușa după el, și a zis: Vă rog, fraților, nu faceți o asemenea răutate. Iată acum, am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă, vă rog, să vi le scot afară, și faceți-le ce va fi bine în ochii voștri; numai acestor oameni să nu le faceți nimic, fiindcă de aceea au venit sub umbra acoperișului meu. Dar ei au zis: Dă-te înapoi. Și au zis din nou: Omul acesta a venit să locuiască aici ca străin, și acum vrea să facă pe judecătorul; acum ne vom purta mai rău cu tine decât cu ei. Și s-au năpustit cu putere asupra omului, adică asupra lui Lot, și s-au apropiat să spargă ușa. Dar acei oameni și-au întins mâna, l-au tras pe Lot în casă la ei și au încuiat ușa. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la mic până la mare, așa încât se istoveau căutând ușa.

Punerea la încercare progresivă și timpul de întârziere

Sora White vorbește despre un proces progresiv de punere la probă în vremea lui Hristos și în timpul milleriților, ilustrând un proces progresiv de punere la probă pentru noi. În *Early Writings*, pagina 259, ea spune:

„Cei care nu voiau să primească mesajul lui Ioan Botezătorul nu puteau beneficia de învățăturile lui Isus și nici nu puteau beneficia de lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuarul de sus.” Apoi ea spune: „Cei care nu au primit Solia Primului Înger nu puteau beneficia de Solia Celui de-al Doilea Înger și nici nu puteau beneficia de Strigătul de la Miezul Noptii.”

În acel pasaj din *Early Writings*, 259, când ușa este închisă în vremea lui Hristos, iudeii se află într-un întuneric desăvârșit, într-o orbire deplină.

Istoria millerită a Celui de-al Doilea Înger este istoria lui Lot. Cei doi îngeri vin în cetate (iunie 1842), solia Celui de-al Doilea Înger sosește, iar Lot îi face să rămână peste noapte (Timpul de Așteptare). Urmează o judecată, iar apoi o ușă se închide (22 octombrie 1844).

Vom privi o altă istorie biblică în care un timp de întârziere se aliniază cu istoria millerită înainte de a reuni toate acestea.

Moise, Sanctuarul și Timpul de Întârziere

Următoarea relatare este despre Moise primind instrucțiuni cu privire la construirea sanctuarului și la Lege.

„În ziua a șaptea, care era Sabatul, Moise a fost chemat să urce în nor. Norul cel gros s-a deschis înaintea privirii întregului Israel, iar slava Domnului a izbucnit ca un foc mistuitor. «Și Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte; și Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți.» Patriarhi și profeți, 313, 314.

Cele patruzeci de zile de zăbovire pe munte nu au inclus cele șase zile de pregătire.

În timpul acestei istorii, Moise a petrecut 46 de zile primind instrucțiuni cu privire la construirea templului, în paralel cu cei 46 de ani dintre 1798 și 1844, când Domnul a ridicat templul millerit, și cu cei 46 de ani ai reconstrucției templului de către Irod, menționați în Ioan 2:20, precum și cu cele 46 de cromozomi ale templului omenesc. În timpul celor șase zile, Iosua a fost cu Moise, iar împreună au mâncat mană și au băut din pârâul care cobora din munte. Iosua nu a intrat în nor cu Moise, ci a rămas afară, mâncând și bând zilnic în timp ce aștepta întoarcerea lui Moise, în timp ce Moise a postit în timpul celor patruzeci de zile.

În timpul șederii sale pe munte, Moise a primit îndrumări pentru construirea unui sanctuar în care prezența divină urma să fie manifestată în mod deosebit. „Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8), a fost porunca lui Dumnezeu.

Aici găsim numărul 46 asociat cu construirea sanctuarului.

Vom citi din Exod și vom observa un timp de întârziere în această istorie, întrucât el prefigurează timpul de întârziere din vremea lui Hristos, a milleriților și de la sfârșitul lumii. Timpul de întârziere creează cadrul care permite ca Strigătul de la Miezul Noptii să fie vestit și să dea naștere la două clase de închinători. Fără timpul de întârziere, dinamica acelei istorii nu ar fi prezentă pentru ceea ce dorește Domnul să împlinească la Strigătul de la Miezul Noptii. Trebuie să vedem ce reprezintă timpul de întârziere.

Și i-a zis lui Moise: Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu, și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel; și închinați-vă de departe. . . . Și Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în potire; iar cealaltă jumătate din sânge a stropit-o pe altar. Apoi a luat cartea legământului și a citit-o în auzul poporului; iar ei au zis: Tot ce a spus Domnul vom face și vom asculta. Și Moise a luat sângele și l-a stropit peste popor și a zis: Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi, potrivit cu toate aceste cuvinte. Exodul 24:1, 6-8.

Această perioadă de 46 de zile, acest Timp de Așteptare, este timpul în care Domnul intră în legământ cu un popor.

A încheiat Domnul un legământ cu milleriții în această istorie? Da.

A intrat El în legământ cu biserica creștină la Cincizecime, în vremea lui Hristos? Da.

Așadar, acest timp de zăbovire este unul dintre semnele de hotar ale faptului că Domnul intră în legământ cu un popor.

Și Domnul a zis lui Moise: „Suie-te la Mine pe munte și rămâi acolo; și-ți voi da table de piatră, legea și poruncile pe care le-am scris, ca să-i înveți.” Și Moise s-a sculat, împreună cu slujitorul său Iosua; și Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu. Și a zis bătrânilor: „Rămâneți aici pentru noi, până ne vom întoarce la voi; și, iată, Aaron și Hur sunt cu voi: dacă are cineva vreo pricină, să vină la ei.” Și Moise s-a suit pe munte, și un nor a acoperit muntele. Și slava Domnului a rămas peste muntele Sinai, și norul l-a acoperit șase zile; iar în ziua a șaptea l-a chemat pe Moise din mijlocul norului. Și înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, în ochii copiilor lui Israel. Și Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte; și Moise a fost pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Exodul 24:12-18.

În istoria lui Moise, vedem un timp de întârziere. În acest timp, cele două table simbolizează legământul, iar Domnul intră în legământ și îi dă lui Moise instrucțiuni cu privire la zidirea templului.

Din 1798 până în 1844, în acei 46 de ani, Domnul ridică templul millerit, pentru a putea intra în legământ cu Israelul modern.

Perioada despre care tocmai am citit, legată de Moise și de timpul de așteptare al celor 70 de bătrâni, este numită Cincizecime în istoria biblică — cincizeci de zile după Paște. Domnul a poruncit lui Israel să comemoreze Cincizecimea pentru totdeauna. În Noul Testament, Cincizecimea constituie un punct central al bisericii creștine timpurii, comemorând tocmai această istorie. Regăsim aceleași componente la Cincizecime în vremea lui Hristos, în istoria milleriților, iar aceste componente se vor repeta la sfârșitul lumii.

Cincizecimea și timpul de așteptare în Noul Testament

Să privim la Cincizecime din Luca 24:44-52, în cadrul relatării despre drumul spre Emaus.

Mai devreme, în Luca, cei doi ucenici care mergeau împreună cu Isus Îi cer să rămână cu ei. Biblia folosește cuvântul „a zăbovi”. Acolo este marcat un timp de zăbovire, dar noi vrem să marcăm un alt timp de zăbovire în aceeași istorie.

Și El [Isus] le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus când încă eram cu voi: că trebuie să se împlinească toate lucrurile scrise despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze din morți a treia zi; și să se propovăduiască în Numele Lui, printre toate neamurile, începând de la Ierusalim, pocăința și iertarea păcatelor.

Voi sunteți martori ai acestor lucruri. Și iată că voi trimite peste voi fâgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.

Timpul de întârziere este marcat de porunca de a zăbovi în Ierusalim pentru putere. Aici are loc împuternicirea soliei pentru milleriți.

A întârzia înseamnă a aștepta. „Ferice de cel ce așteaptă.” Pentru ce? Împuternicirea.

Nu puteți înțelege corect împuternicirea Strigătului de la Miezul Noptii decât dacă înțelegeți timpul întârzierii, când li se poruncește să aștepte acea putere. Aceasta face parte din istorie. Pentru ca lumina așezată în urma voastră să continue să strălucească, trebuie să înțelegeți întreaga istorie.

Poate că încă nu vezi încotro se îndreaptă aceasta, dar mâine va deveni limpede.

Cele trei profeții și timpul de zăbovire

Trei profeții i-au condus pe milleriți la o concepție greșită care a provocat timpul de întârziere și prima dezamăgire. Aceste profeții sunt aceleași trei despre care William Miller a spus că i s-a dat începutul pentru ele: cei 1335, cei 2520 și cele 2300 de zile.

Dacă înțelegi că timpul de zăbovire este o componentă specifică a Strigătului de la Miezul Noptii, trebuie să întrebi ce a produs timpul de zăbovire. Acestea au fost cele trei profeții de timp: cele 1335, cele 2520 și cele 2300.

Dacă respingi profeția celor 2520 și a celor 1335, tăgăduiești Strigătul de la Miezul Noptii și cazi de pe cărare în lumea rea de dedesubt.

Acolo ne îndreptăm cu toate acestea.

Ei zăbovesc, deoarece trebuie să aștepte putere de sus, iar în istoria millerită, acea putere a fost Strigătul de la Miezul Noptii.

Dar voi rămâneți în cetatea Ierusalimului, până veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Și i-a dus afară până spre Betania; și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. Și s-a întâmplat că, pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. Iar ei I s-au închinat și s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie. Luca 24:44-52.

Betania este o suburbie a Ierusalimului, la aproximativ o milă și jumătate în afara cetății. Pe vremea lui Isus, aceasta era o distanță semnificativă, întrucât oamenii mergeau pretutindeni pe jos.

Betania înseamnă „Casa săracilor”.

Locul preferat al lui Isus era Betania, unde locuiau Lazăr, Maria și Marta.

Este demn de remarcat faptul că Intrarea triumfală este istoria pe care sora White o folosește pentru a descrie Strigătul de la miezul noptii.

Înainte ca Isus să intre în Ierusalim pentru Intrarea Triumfală, El a zăbovit în Betania, Casa Săracilor. Există un timp de zăbovire care precede Intrarea Triumfală, după cum există și un timp

de zăbovire care precede Strigătul de la Miezul Noptii. Ele sunt istorii paralele, dar noi încă avem în vedere Luca 24:44-52 și așteptarea și zăbovirea în Ierusalim.

În Early Writings, pagina 247, vorbind despre istoria mișcării millerite, Sora White spune:

Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul întârzierii și că trebuia să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au făcut să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să-L aștepte în 1844.

La Strigătul de la Miezul Noptii, milleriții au avut înțelegerea Scripturilor deschisă.

„Cei dezamăgiți” din urma primei dezamăgiri au văzut din Scripturi că se aflau în timpul de întârziere, iar aceeași dovadă care îi condusesese să prezică anul 1843 ca fiind revenirea Domnului dovedea acum anul 1844.

Ce făcuse Domnul pentru ei? El le-a deschis înțelegerea. Aceasta este o istorie paralelă cu cea a ucenicilor.

Vremea zăbovirii lui Iacov și legământul

Există un timp de întârziere în istoria lui Iacov. Acest timp de întârziere luminează multe adevăruri profetice, deși noi nu vom atinge decât unele dintre ele.

Geneza 28, începând cu versetul 10, arată că istoria lui Iacov prefigurează sfârșitul lumii. Fiii lui Iacov îi reprezintă pe cei 144.000 la sfârșitul lumii.

Iacov a avut fii de la patru femei—două soții, Rahela și Lea, și două țiitoare. A trebuit să lucreze pentru soțiile sale: 2520 de zile pentru Lea și 2520 de zile pentru Rahela. În istoria lui Iacov, vedem ambele perioade de 2520, reprezentând Regatele de Nord și de Sud.

Iacov este un simbol al istoriei millerite și al celor 144.000. Istoria sa ar trebui să ne ofere lumină la sfârșitul lumii.

Și Iacov a ieșit din Beer-Șeba și s-a dus spre Haran. Și a ajuns la un loc anumit și a rămas acolo toată noaptea, pentru că soarele apusese; și a luat din pietrele acelu loc și le-a pus căpătâi și s-a culcat în locul acela ca să doarmă. Și a visat, și iată, o scară era așezată pe pământ, iar vârful ei ajungea până la cer; și iată, îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe ea. Și, iată, Domnul stătea deasupra ei și a zis: Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac; țara pe care stai culcat ți-o voi da ție și seminței tale: Și sămânța ta va fi ca praful pământului, și te vei întinde spre apus și spre răsărit și spre miazănoapte și spre miazăzi; și în tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Și, iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi în toate locurile în care vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ceea ce ți-am spus. Geneza 28:10-15.

Domnul intră în legământ cu Iacov. Când Domnul intră în legământ cu Moise și Israel, există un timp de întârziere; când intră în legământ cu Iacov, există un timp de întârziere; când intră în legământ cu Israelul modern în istoria millerită, există un timp de întârziere; și când intră în legământ cu biserica creștină la Cincizecime, există un timp de întârziere.

În această relatare, în timpul perioadei de întârziere, Domnul deschide înțelegerea poporului Său față de Cuvântul Său, simbolizat prin scara pe care îngerii urcă și coboară — un simbol al comunicării dintre Dumnezeu și om.

Și Iacov s-a trezit din somnul său și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.” Și i-a fost frică și a zis: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu este alta decât casa lui Dumnezeu, și aceasta este poarta cerului.” Geneza 28:16-17.

La Strigătul de la Miezul Noptii, fecioarele millerite se trezesc și devin Casa lui Dumnezeu. El intră în legământ cu ele, făcându-le Israelul modern.

Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineată, a luat piatra pe care o pusese drept căpătâi, a ridicat-o ca stâlp de aducere-aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei. Și a numit locul acela Betel; însă mai înainte cetatea se numea Luz. Geneza 28:18-19.

„Luz” este schimbat. Milleriții nu erau poporul lui Dumnezeu în 1798. Istoria milleriților este istoria modului în care El intră în legământ cu ei și îi face poporul Său, schimbându-i din „Luz” în „Betel”.

Și Iacov a făcut o juruință, zicând: Dacă Dumnezeu va fi cu mine și mă va păzi pe calea aceasta pe care merg, și-mi va da pâine să mănânc și îmbrăcăminte să mă îmbrac, astfel încât să mă întorc în pace la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; și piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp, va fi casa lui Dumnezeu; și din tot ce-mi vei da, Îți voi da cu siguranță a zecea parte. Geneza 28:20-22.

Jurământul lui Iacov înseamnă intrarea în legământ. El Îi cere lui Dumnezeu să-l păzească pe cale — pe Căile cele Vechi — și să-i dea pâine de mâncat. Milleriții trebuie să-și mănânce propria pâine și să nu se întoarcă la nebunia protestantă.

Dacă vom continua să mâncăm pâinea pe care ne-o dă Dumnezeu, El Își va menține legământul cu noi. Pâinea și îmbrăcăminte din jurământul lui Iacov simbolizează adevărurile de pe Harta din 1843, pe care Ellen White o numește Stânca Veacurilor — Căile Vechi și pâinea.

„Scara pe care Iacov a văzut-o în vedenia de noapte, având temelia așezată pe pământ și treapta cea mai de sus ajungând până la cele mai înalte ceruri; Dumnezeu Însuși deasupra scării, iar slava Sa strălucind peste fiecare treaptă; îngeri urcând și coborând pe această scară de strălucitoare lumină, este un simbol al comunicării neîncetate menținute între această lume și locurile cerești. Dumnezeu Își împlinește voia Sa prin mijlocirea îngerilor cerești, aflați într-o continuă legătură cu omenirea. Această scară descoperă un canal direct și important de comunicare cu locuitorii acestui pământ. Scara Îl reprezenta pentru Iacov pe Răscumpărătorul lumii, care leagă pământul și cerul laolaltă. Oricine a văzut dovada și lumina adevărului și primește adevărul, mărturisindu-și credința în Isus Hristos, este un misionar în cel mai înalt sens al cuvântului. El este primitorul comorilor cerești, și este dator să le împărtășească, să răspândească ceea ce a primit.” Fundamentals of Christian Education, 270.

Când El le deschide înțelegerea în timpul de așteptare, face aceasta trimițând îngerii să urce și să coboare pe scară.

Dacă ați primit adevărul, aveți responsabilitatea de a-l împărtăși. Dacă vă împliniți responsabilitatea, deveniți scara—canalul de comunicare. Suntem chemați să fim acel canal.

„Scara Îl reprezenta pe Hristos; El este canalul de comunicare dintre cer și pământ, iar îngerii merg și vin într-o continuă legătură cu rasa căzută. Cuvintele lui Hristos adresate lui Natanael erau în armonie cu simbolul scării, când a spus: «Adevărat, adevărat vă spun că de acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.» Aici, Răscumpărătorul Se identifică pe Sine ca fiind scara mistică, cea care face posibilă comunicarea dintre cer și pământ.” Review and Herald, 11 noiembrie 1890.

Iacov are un timp de zăbavă; el zăbovește și visează scara, care reprezintă faptul că Domnul deschide înțelegerea Cuvântului Său poporului Său în timpul zăbavei. În această istorie, Domnul intră în legământ cu poporul Său, luându-i din Luz și făcându-i Betel—Casa lui Dumnezeu.

Canalul de comunicare reprezentat de îngerii care urcă și coboară pe scara care este Hristos este, de asemenea, reprezentat în Zaharia. Sora White comentează asupra acestui lucru în Review and Herald, 20 iulie 1897, deși folosește un simbol diferit.

„Cei unși care stau lângă Domnul întregului pământ au poziția dată cândva lui Satana ca heruvim ocrotitor. De către ființele sfinte care înconjoară tronul Său.”

Cine sunt „ființele sfinte”? Îngerii. „Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîncetată cu locuitorii pământului.” Aceasta este scara. Numai că, aici, sora White nu va folosi scara ca simbol.

„Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu păstrează alimentate candelarele credincioșilor, ca ele să nu pâlpâie și să se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, agențiile răului ar avea control deplin asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre pentru a fi transmis celor aflați în întuneric. Când vine chemarea: „Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare”, cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au plătit harul lui Hristos în inimile lor, vor descoperi, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruină. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: „Arată-mi slava Ta”, iubirea lui Dumnezeu va fi revărsată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi transmis. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănit, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca niște lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

În istoria lui Iacov, avem istoria mișcării millerite. Există un timp de întârziere, iar el vede scara care reprezintă comunicarea dintre Cer și Pământ.

Zaharia ne vorbește despre două țevi de aur. O scară are două lonjeroane principale, însă Zaharia le numește două țevi de aur.

Noi trebuie să primim mesajele care coboară pe scara Cerului și să le comunicăm altora. Dacă facem aceasta, devenim parte a scării, parte a procesului de comunicare.

Sora White leagă aceasta de parabola celor zece fecioare.

În istoria millerită, ei împlineau parabola celor zece fecioare. Timpul de întârziere al lui Iacov este timpul de întârziere din Matei 25 și Habacuc 2: „Deși vedenia întârzie, așteapt-o.”

Istoria lui Iacov și a lui Zaharia reprezintă aceleași timpuri de așteptare.

Vremea întârzierii arată, printre altele, că Domnul este pe punctul de a spori înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu de către urmașii Săi. Dacă nu primiți acel Untdelemn Sfânt, sunteți o fecioară nechibzuită.

Când ajungi la această experiență istorică, când ușa se închide și ești o fecioară neînțeleaptă, Sora White spune: „Cele mai triste cuvinte care au fost auzite vreodată: «Nu vă cunosc.»”

Nu poți separa timpul de întârziere de Strigătul de la Miezul Noptii. Timpul de întârziere produce revărsarea Duhului Sfânt, care deschide înțelegerea poporului lui Dumnezeu față de Cuvânt la Strigătul de la Miezul Noptii și oferă untdelemnul care le deosebește pe fecioarele înțelepte de cele neînțelepte.

Vremea de așteptare și minunea culminantă a lui Hristos

Există un timp de zăbavă când Hristos a săvârșit actul Său culminant — învierea lui Lazăr.

Isus a primit mesajul: „Lazăr este bolnav. Vino, îngrijește-l.” Dar Isus nu S-a dus imediat.

Sora White spune că ucenicii s-au poticnit de acest lucru. Ei se întrebau de ce nu avea să vină în ajutorul prietenului Său sau să-Și dovedească puterea ca Mesia. Dar El a întârziat.

„Întârziind să vină la Lazăr, Hristos avea un scop de îndurare față de aceia care nu-L primiseră. El a zăbovit, pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să dea poporului Său încăpățânat și necredincios o altă dovadă că El era într-adevăr «învierea și viața». Îi venea greu să renunțe la orice speranță pentru popor, pentru sărmanele oi rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima Lui se frângea din pricina nepocăinței lor. În îndurarea Sa, El Și-a propus să le dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Singurul care putea aduce la lumină viața și nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții să nu o poată răstălmăci. Acesta a fost motivul întârzierii Sale de a merge la Betania.” Hristos, Lumina lumii, 529.

A zăbovit pentru a le da încă o dovadă că avea puterea de a aduce morții la viață.

Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, a pus pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la dumnezeire.

La Strigătul de la Miezul Noptii, Domnul le ridică pe fecioarele înțelepte. Aceasta este o ilustrare a procesului de sigilare. Milleriții erau sigilați, oferind o ilustrare a sigilării celor 144.000.

Învățătura pe care o oferă Lazăr este că Hristos poate lua pe cineva mort în fărâdelegi și păcate și să-l aducă la viață.

În pasajul despre Lazăr, Hristos definește moartea ca somn.

Toți dorm. El întârzie. Îl va învia pe Lazăr, aducându-i la viață și punându-și sigiliul asupra lor. Aceasta este minunea Sa supremă.

În istoria noastră, când îi pecetluiește pe cei 144.000, El îi înalță ca pe un steag.

Zaharia spune că acel steag este ca niște pietre prețioase într-o coroană. Acesta este actul Său de încununare.

Odată cu revărsarea și deschiderea adevărului în istoria Millerită, timpul de întârziere marchează momentul când Domnul deschide adevărul. Scara, cu îngeri care urcă și coboară, este locul unde are loc procesul de sigilare.

Intrarea triumfală și strigătul de la miezul nopții

Acum privim la Intrarea triumfală. Observați cu ce compară sora White Intrarea triumfală în Spiritul profeției, volumul 4, pagina 250.

„Strigătul de la miezul nopții nu era purtat atât de mult prin argument, deși dovada Scripturii era limpede și concludentă. Îl însoțea o putere constrângătoare care mișca sufletul. Nu exista îndoială, nici ezitare. Cu prilejul intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, poporul care se adunase din toate părțile țării pentru a ține sărbătoarea s-a îndreptat în număr mare spre Muntele Măslinilor și, alăturându-se mulțimii care Îl însoțea pe Isus, a fost cuprins de inspirația aceluia ceas și a contribuit la sporirea strigătului: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!» [Matei 21:9.] În același fel, necredincioșii care veneau cu grămada la adunările adventiste — unii din curiozitate, alții numai ca să batjocorească — simțeau puterea convingătoare care însoțea solia: «Iată, Mirele vine!»”

Intrarea triumfală reprezintă Strigătul de la miezul nopții.

Să citim ce spune Sora White despre Intrarea triumfală în *The Youth's Instructor*, 21 februarie 1901.

Timpul intrării lui Hristos în Ierusalim era cel mai încântător anotimp al anului. Muntele Măslinilor era acoperit ca de un covor verde, iar dumbrăvile erau frumoase prin felurimea frunzișului. Din ținuturile dimprejurul Ierusalimului mulți oameni veniseră la sărbătoare cu o dorință stăruitoare de a-L vedea pe Isus.

De ce? Pentru că auziseră despre Lazăr.

Miracolul încununător al Mântuitorului, prin învierea lui Lazăr din morți, avusese un efect minunat asupra poporului, iar o mare și entuziastă mulțime fusese atrasă la locul unde Isus zăbovea.

Așadar, El zăbovește în Betania înaintea Intrării triumfale.

Aceasta se referă la Timpul de Zăbovire.

După-amiaza era pe jumătate trecută când Isus i-a trimis pe ucenicii Săi în satul Betfaghe, spunând: „Mergeți în satul dinaintea voastră și îndată veți găsi o măgăriță legată și un măgăruș cu ea; dezlegați-i și aduceți-i la Mine. Și dacă vă va spune cineva ceva, să spuneți: Domnul are trebuință de ei; și îndată îi va trimite.”

Aceasta a fost prima dată, în timpul lucrării Sale, când Hristos a consimțit să călătorească, iar ucenicii au interpretat aceasta ca pe un semn că El era pe punctul de a-Și afirma puterea și autoritatea împărătească și de a-Și lua locul pe tronul lui David. Cu bucurie, ei au împlinit însărcinarea. Au găsit mănzul, l-au dezlegat și l-au adus la Isus, care a șezut pe el. Când Isus Și-a luat locul pe animal, văzduhul s-a umplut de aclamații de laudă și triumf. El nu purta niciun semn exterior al regalității, nu era îmbrăcat în veșminte de ceremonie și nici nu era urmat de soldați. Dar era înconjurat de o mulțime cuprinsă de așteptare înflăcărată. Tocmai îi înviase pe morți. Oamenii credeau că El venea să fie Mântuitorul lui Israel. Cine erau acești oameni?

Mulți se amăgesc pe ei înșiși că ceasul emancipării lui Israel este aproape. În imaginație, ei văd armata romană împrăștiată și alungată din Ierusalim, iar națiunea iudaică din nou liberă de jugul asupritorului. Din gură în gură trece întrebarea: „Va așeza El din nou, în vremea aceasta, împărăția lui Israel?” Mulți din mulțime își amintesc cuvântul profetului: „Saltă de veselie, fiica Sionului; strigă, fiica Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine: El este drept și aduce mântuire; smerit și călare pe un măgar.” Fiecare se străduiește să-l întrecă pe celălalt în a răspunde trecutului profetic. Strigătul răsună din munte și din vale: „Osana Fiului lui David:” — Strigătul de la Miezul Noptii — „Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului; osana în locurile preanalte.”

În acea procesiune nu se auzea nici jale, nici bocet. Cei care odinioară fuseseră orbi, dar ale căror ochi fuseseră vindecați de Fiul lui Dumnezeu, mergeau în frunte.

Cine merge în frunte? Cei care odinioară erau laodiceeni.

S-au strâns în jurul lui Isus, în timp ce unul pe care El îl înviase din morți conducea animalul pe care călărea. Cei care odinioară fuseseră surzi și muți, acum vindecați, au contribuit la sporirea osanalelor pline de bucurie. Schilozii, acum umblând, au rupt ramuri de palmier și le-au așternut în calea Lui.

Leprosul, odinioară exclus din societate, era acolo, curățit prin puterea Mântuitorului. El și-a așternut haina în calea Mântuitorului, exclamând: „Lăudați pe Domnul, căci este bun; căci îndurarea Lui ține în veac.”

Îndrăcitul care fusese vindecat era acolo, acum întreg la minte, adăugându-și mărturia: „Domnul a făcut lucruri mari pentru mine, de care mă bucur.”

Morții readuși la viață erau acolo, laudându-L. Văduva și orfanul istoriseau despre lucrările Sale minunate. Copilașii, cei vindecați de boli și cei aduși înapoi din mormânt, presărau calea Răscumpărătorului cu ramuri de palmier și flori.

Așadar, Isus zăbovește în Casa Săracilor, făcând referire la Timpul de Zăbovire.

De ce? Pentru că El este pe punctul de a revărsa Duhul Său Sfânt și de a le deschide înțelegerea, făcând referire la Strigătul de la Miezul Noptii.

În această istorisire, El vine ca Împărat, referindu-se la 22 octombrie 1844. Vine Isus să primească o împărăție la 22 octombrie 1844? Da.

Aceasta este Intrarea Triumfală, și sunt aceia care vor înălța Strigătul de la Miezul Noptii.

Cine sunt acești oameni? Ei sunt aceia care au fost transformați prin puterea lui Hristos.

Mesajul neprihănirii lui Hristos, al puterii Sale de a ne schimba din orbi în văzători, din morți în vii, din leproși în curați, este purtat în istoria Intrării Triumfale, prefigurând Strigătul de la Miezul Noptii. Ce poartă acel mesaj?

Pe ce călărește Hristos? Pe un măgar. Mesajul Islamului este cel care poartă mesajul neprihănirii lui Hristos.

În 1840, împuternicirea Soliei Primului Înger a fost legată de restrângerea islamului. Prima Solie conduce la a Doua Solie; ele nu pot fi separate.

Prima Solie o poartă pe cea de-a Doua Solie.

Prima Solie a fost confirmată atunci când islamul a fost restrâns, împlinind profeția. Această confirmare a întărit Solia Primului Înger și i-a determinat pe protestanți să-și închidă ușile împotriva ei.

Închiderea ușilor de către bisericile protestante a fost respingerea Soliei Islamului.

Istoria millerită prefigurează istoria noastră.

Mesajul neprihănirii lui Hristos în timpul sigilării celor 144.000, când Domnul Își revarsă Duhul Sfânt și deschide Scripturile laodiceenilor și leproșilor adventismului, este purtat din nou de măgar — Mesajul Islamului.

În vara și toamna anului 1844 a fost dată proclamarea: „Iată, Mirele vine.” Atunci s-au conturat cele două clase reprezentate prin fecioarele înțelepte și nechibzuite — o clasă care privea cu bucurie spre arătarea Domnului și care se pregătise cu stăruință să-L întâmpine; o altă clasă care, influențată de teamă și acționând din impuls, se mulțumise cu o teorie a adevărului, dar era lipsită de harul lui Dumnezeu. În parabolă, când a venit mirele, „cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă.” Venirea mirelui, adusă aici în atenție, are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăției Sale. . . .” Tragedia veacurilor, 427

Intrarea triumfală este venirea Regelui. La 22 octombrie 1844, El primește Împărăția. Aceasta este Intrarea triumfală.

În această perioadă de timp, cele două clase sunt pecetluite pentru destinul lor.

Proclamarea: „Iată, Mirele vine”, în vara anului 1844, a condus mii de oameni să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul hotărât, Mirele a venit, nu pe pământ, așa cum se așteptau oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de Zile în cer, la nuntă, pentru primirea Împărăției Sale. „Cei ce erau gata au intrat cu El la nuntă: și ușa a fost” — ce? — „închisă.” Ei nu trebuiau să fie prezenți în persoană la nuntă, căci aceasta are loc în cer, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmașii lui Hristos trebuie „să aștepte pe Domnul lor, când Se va întoarce de la nuntă.” Luca 12:36. Dar ei trebuie să înțeleagă lucrarea Sa și să-L urmeze prin credință, pe măsură ce El intră înaintea lui Dumnezeu. În acest sens se spune că ei intră la nuntă.” Marea luptă, 427.

Referințe scripturale la timpul de întârziere

Câteva pasaje din Scriptură evidențiază timpul de întârziere. Le vom parcurge pe scurt și vom încheia cu o declarație a sorei White.

Pe când mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit. Matei 25:5.

Chiar aici, 22 martie 1844, făcând referire la Timpul de Întârziere.

22 martie 1844 nu este o dată profetizată în Biblie. Este data pe care milleriții au înțeles-o greșit, dar ea a produs prima dezamăgire și a marcat timpul de întârziere.

Scripturile nu afirmă că Dumnezeu produce timpul de întârziere. Neînțelegerea oamenilor este cea care îl produce: „Deși viziunea întârzie, așteapt-o, căci nu va întârzia, nu minte.”

Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile! Dar tu mergi pe calea ta până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei ridica iarăși în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor. Daniel 12:12-13.

Puteți citi aceasta în două feluri. Oricum ar fi:

Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Dar tu mergi-ți calea până la sfârșit; căci tu te vei odihni și vei sta în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor.

Binecuvântarea ajungerii la 1335 nu privește doar atingerea sfârșitului profeției de timp. Cele 1335 se încheie în 1843 pe Chart. Binecuvântarea nu este doar sfârșitul profeției, ci experiența timpului de întârziere. Binecuvântarea are loc între Timpul de Întârziere și 22 octombrie 1844. Aici trebuie să așteptăm. „Ferice de cel ce va aștepta.”

De aceea Domnul va aștepta ca să vă arate har, și de aceea Se va înălța ca să aibă milă de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecății: ferice de toți cei ce-L așteaptă. Isaia 30:18.

Așteptarea este din timpul de zăbovire până la 22 octombrie 1844. Dacă Îl așteptăm, vei fi binecuvântat.

Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți: deși zăbovește, așteapt-o; fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Habacuc 2:3.

Neînțelegerea milleriților a adus timpul de întârziere. Viziunea este pentru un timp hotărât — 22 octombrie 1844. Ea nu va minți, dar veți crede că întârzie din cauza neînțelegerii.

A conceput Domnul neînțelegerea? Da. Sora White spune aceasta.

Domnul a produs neînțelegerea prin intermediul Hărții din 1843. William Miller a spus că nu a afirmat niciodată în mod concludent anul 1843, însă în 1843 frații i-au cerut să înlăture „dacă”-ul și să marcheze 1843 ca pe un semn de hotar. Sora White spune că acesta este un semn de hotar profetic, o împlinire a lui Habacuc 2. Acest semn de hotar, care marca în mod dogmatic anul 1843, a produs timpul de zăbovire.

„Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844. Solia a fost dată. Și nu ar trebui să fie nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele timpurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. O solie va fi dată curând prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până la un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui de moștenire, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Observați Daniel 12:12-13: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” — „Ferice de cel ce ajunge la 1335. Ferice de cel ce ajunge la 1843”, acesta este versetul 12.

Versetul 13:

Dar tu mergi-ți calea până va veni sfârșitul; căci tu te vei odihni și vei sta în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor. Daniel 12:12-13.

Sora White leagă împreună versetele 12 și 13, spunând că binecuvântarea celor 1335 se împlinește în 1843 și 1844. Nu este vorba despre un moment în timp, ci despre aceia care așteaptă Intrarea Triumfală în Ierusalim a lui Hristos, recunosc îngerii urcând și coborând pe scară și intră în legământ cu Domnul, pe măsură ce El le dă cele două table ale legământului.